

Bra els llavis negres

Manel Queralt

emboscall

© Manel Queralt i Utrilla
© D'aquesta edició: Emboscall
C/ Soledat, 7, 1r-1a. 08500 Vic
www.emboscall.com
Dipòsit legal: B-49.688-2008
ISBN: 978-84-92563-08-1
Primera edició: octubre de 2008

A Joan Carles Martínez Compte

Empremtes

Des de la pansexualitat,* a nivell íntim i social, preval l'aprofundiment en les relacions humanes, la convivència del dia a dia, independentment d'identitat, preferència i adopció sexuals i de gènere de les persones (les vànats, en el present llibre). Intent, aquest, el de les relacions d'amor i d'amistat, molt més difícil d'aconseguir que assimilar la complexitat sexual, perquè cadascú les ha d'aprendre, reinventar i aplicar personalment al llarg d'una vida que, per altra banda i de moment, resulta ser molt curta. No limitar-se als estereotips significa romandre lliure per inventar, per amarar la vida amb fantasia. Significa ser capaç d'investigar les pròpies preferències i desitjos sobre els rols sexuals des de petits, des del pati de l'escola, per poder escollir, sense necessitat de construir una personalitat consistent amb tal elecció que la justifiqui, que n'hagi de retre comptes. Deixem de banda, doncs, les nostres referències habituals, tots els conceptes i arquetipus que hem anat observant i aprenent sobre sexe i gènere, i contemplem-nos de fit a fit, sense por ni fronteres.

M.Q.

* **pan-** Forma prefixada que significa 'tot'.

Illi mens est misera,
qui nec vivit,
nec lascivit
sub Estatus dextera¹
(Carmina Burana)

El millor no és la pau, doncs,
sinó el fet de desitjar alguna cosa.
(Bjornstjerne Bjørnson)

.....

(Nascut trencant els límits per sobre
les carenes que envolten el vell cràter,
els seus raigs de llum tallen l'aire fred
5 del matí fins a la part més profunda
i amanyaguen la terra adormida
i li donen força per renovar-se.
Mentre l'aigua xerroteja invisible
pels reclaus més íntims de les muntanyes,
10 les cueretes cerquen el primer
àpat entre els brins d'herba bellugant
la cua tesa amunt-avall-amunt
mentre concentrades xifren missatges.
Merles que carreguen nits a les plomes
15 remenen amb els becs color taronja
l'escampada de branquillons i fulles
a la recerca de cucs saborosos.
Més amunt, entre pins robusts, les bromes
acotxades durant les hores fosques
20 abandonen el seu estat gasós
i lentament es deixondeix el dia.
El color fereix la pell de les coses

i per la identitat s'obre la lluita.
Els ànecs joves juguen a muntar-se
25 els uns als altres, indistintament.
La jacana² eixorivida defensa
el territori de tots els seus mascles
i dins l'espessor del bosc, els pacífics
bonobos,³ a poc a poc s'espavilen.)
30
.....
(Sobre el pendent poblat de dòlmens
regnava una gran expectació,
un clima d'alegria i optimisme
35 engendrats per la fascinant proesa,
la força de donar a llum: una vànat.
Cap per avall, brut de sang, afuats
els xiscles d'un nadó acabat de néixer,
el silenci nu de la vall s'esquinça.
40 Gemega i plora tant i amb tanta ràbia
que, qui gosaria aturar aquest plany?
Qui arrabassar-li el seu trosset de vida?)
.....
(Davant de les recents sensacions,

45 –doloroses i angoixants– arraulida
 dins els braços de les altres vànats,
 en el bressoleig lent i contra el pit
 –des de l’escalfor s’aprèn la dolcesa–
 es redueix la tensió i comença
50 a sentir el plaer que desvetllarà
 per sempre aquests desigs irreprimibles
 de percebre contra la seva pell
 i els seus llavis, la carícia d’altri.
 El bany rebut com un plaer suprem
55 es convertirà anys venidors en ritu,
 en festes aquàtiques dins el llac.
 I a fons, l’agençament i la toaleta
 –ocasió de tants i tants petons–
 moments d’eixugar llàgrimes de cel
60 amarades pels replecs de la carn
 rodanxona, tocs amb les mans i els peus
 i de pessigolles inacabables.)

 (S’acosta de puntetes per sorprendre-la
65 però per les olors la descobreix
 i de seguida es vol tombar cap a ella.

Es miren als ulls, s'esbossen somriures,
la pren amb les mans i l'alça manyaga
i li ofereix tota mena d'històries:
70 «retrunyen trons, perquè els núvols s'empenten...»
El cos elevat al final d'uns braços allargats
es balandreja d'una banda a l'altra
davant el risc d'una imminent trompada,
i com si ella pogués arribar a caure
75 sobre el seu llit parat de fullaraca,
amunt i avall, riu sorollosament.
Bra tremola i se sacseja, vertigen,
i esclata en mil i una gotes de pluja
davallant vers la muntanya que l'abraça,
80 li xucla el nas, li llepa les orelles:
rebuda per la terra que l'estima.
I després del temporal, el silenci...
Ara és aigua esparsa sobre coixins,
els braços ben oberts i a cau d'orella
85 romanços en veu baixa: «neixen deus»
dels capcirons que escupen els líquids
transparents de les puntes als palmells
i per tota la llargada dels membres

90 fins al lloc decisiu de les aixelles,
on els delits molls la turmentaran:
fredes pessigolles i esgarrifances
«salts d'aigua sallents esclatant cascades»
provoquen escarafalls de rialles.
Estrafet el rostre sembla que no
95 podrà aguantar l'embat, però llavors
els abraonats torrents es reuneixen
a l'aiguabarreig del pit i la vànat
respira alleugerida. Mentrestant,
dins la gorga profunda del melic,
100 al mateix centre del món, les carícies
giren, s'arremolinen i es preparen
per convertir-se en aquell ample riu
que, lent i feixuc, de reflux tranquil,
passa per sobre els malucs i s'estén
105 damunt les cames juntes i, als genolls,
s'endormisca entre meandres
—d'una banda a l'altra, balanceig suau—
i sense presses, perquè el joc continuï.
Després, només el temps, inevitable,
110 lliscarà fins als turmells i als seus peus

–entre els dits un massatge generós–
la farà sentir part inseparable
d'un mar-vànat que l'acull i l'estima.)

.....

115 (Al principi, i en un espai reduït,
comença a fer sons i es mou de manera
determinada que estarà lligada
a totes les seves experiències
d'alegria, plaer i gust que aprendrà

120 a reconèixer i a balbucejar
amb el primer intent de crear paraules.

Tot el que adquirirà, s'instal·larà
i residirà només en la seva
ment i farà que cada vànat sigui

125 única i irrepètible. Mentrestant,
fora, seguirà existint el de sempre:
colors, formes, sorolls i moviments.)

.....

.....

130

(Als prats, abelles i abellots brunzien
abocats dins les flors més saboroses.

Quan les vànats corrien pels camps d'herba
sorgien milers de saltamartins
135 esquitxats a l'atzar per totes bandes.
N'hi havia tants que semblava impossible
no haver deixat de trepitjar-ne algun,
mes la fregadissa dels peus descalços
els advertia de les amenaces
140 i mil lèsimes abans, s'apartaven.
Jugaven a fet i amagar entre boixos
mullats, xops per la darrera tronada,
agotzonades sota les falgueres,
es bescanviaven experiències.
145 Extenuades, lasses, es deixaven
caure damunt la recent fullaraca.
Un raig de sol que havia aconseguit
travessar el sostre espès i laberíntic,
jugà sobre les parpelles mig closes
150 i d'imprevist esdevingué: carícia.
Al lluny tamborinà un picot garser.
Sobre els seus pits, llimacs negres i bruns,
lliscaven sense presses i en silenci.
Des de l'arrel se sentiren empeses

155 a seguir creixent, sempre renovades.)
.....

(A les vorades del bosc i herbassars,
es frega cada matí el sexe amb fulles
–aprecia l’olor de tarongina–
160 esquixades amb cristalls fonedissos,
rica herència, bé de les boirines.
Una idea creuà la seva ment⁴
com un llamp i s’adonà que ella era *ella*.
De cop s’aturà i començà a observar
165 tota aquella nova i flamant presència.
Amb la cara cota observà la part
del davant d’un cos que creixia amunt,
espigat com el bambú que s’adapta
al vent, nerviüt i alhora flexible.
170 Mogué els dits dels peus i un calfred pujà
la matèria frisant per alçar
els braços i encarar les mans al cel.
Qui era l’embolcall que la definia?
Un estremiment eriçà el seu pèl
175 moixí i en un rampell d’entusiasme
corregué vers l’àlber d’escorça blanca

caigut dins el llac. Asseguda al tronc,
gronxà les cames amb els peus tocant
i esquitxant l'aigua glaçada, gaudia
180 del moment, l'instant anomenat: *ara*.
Mirava el líquid lluent i advertia
com el vaivé dels moviments obeïa
els seus desitjos... i es meravellava!
Encara que sovint es difumina
185 el reflex, de nou retorna la imatge.
S'abraçà les espatlles, tota ella,
per afirmar-se en una sola cosa.
Quan una s'adona del seu instant
–l'aparença immediata de l'ésser–
190 ja comença a estar sola i sola afronta
la materialitat dins del cràter
assumint-ne de cop tots els seus riscos.
Sorgeix llavors l'impuls d'abandonar-se,
perquè aquest exterior l'agomboli
195 amb l'afany de calmar la solitud.
Es mira i, profundament estranya,
recomença novament l'aventura,
intent discret de tornar més vital

200 el misteri d'aquesta màgia seva,
segura que l'etern té un lloc dins seu.)
.....

205 (Tres vànats anaven per sobre el tronc
que s'immergia dins l'aigua glaçada,
jugaven a banyar-se entre les branques,
reien i es divertien sense presses.
Els cossos d'escorça blanca enrogien
contagiats pel capvespre recent
i aquell líquid fred que les acollia.
Amb els mugrons turgents s'oferiren
210 al joc de les carícies furtives
fins que l'últim raig de llum esclatà
enjogassat –dins i sobre els seus sexes–
i fugí vers les carenes del cràter.
Després, el silenci i l'estesa d'aigua
215 cenyiren finalment, un altre dia.
Durant la llarga nit la vall descansa.
Arbres muntanyes rius i camps i cossos
s'alliberen de la presó de la forma
a l'empara del silenci i les tenebres.
220 Cada cosa s'amaga i refugia

en la seva pròpia naturalesa.
L'obscuritat còmplice tot ho absol
i per la identitat cessa la lluita.)

225

.....
.....
(En ocasions passa com el vent
que travessa furient les capçades;
d'altres, s'esmuny lentament i furtiva
modelant el cos amb mans invisibles;
230 o a mig sospir s'oblida de captar
l'oxigen mentre es perd la consciència.
El plaer deixa de ser un anhel
confús per convertir-se en experiència
—real inquietant i poderosa—
235 dels desitjos sexuals més sincers.
Bra es frega les cuixes com els insectes
criden a fer l'amor enmig de la prada.)

240

.....
(Quan les vànats s'exciten, apareixen
taques de colors per tot el seu cos
que indiquen on volen ser acaronades,
sols temptejades o, senzillament,

allí on no els agrada que les toquin.
Cadascuna d'elles té gamma pròpia.
245 L'estat cromàtic de l'orografia
no es mantindrà fix durant els contactes
que, espargits sobre la pell de l'amant,
canviarà de tons amb els desitjos,
perquè les mans explorin confiades,
250 tot compartint els mapes corporals.
Respirar profund, gemegar, bramar,
deixar-se endur per mostrar el que se sent
quan la seva carícia l'encerta:
es mixturen colors de tota mena.)
255
(Es presten, es donen i s'ofereixen,
però des de la seva solitud.
El desig i en acabat el plaer
revelen i posen al descobert
260 el tancament de cadascuna d'elles
en els límits corporals apressants,
empenyent des de l'interior amb força
per transgredir les seves pells, inútilment.⁵
Quan es volen suprimir les fronteres

265 –acariciar el desig que desperta
 el propi desig en les altres vànats–
 brilla ineluctable la voluntat
 de sadollar-se i, mentre s’abandonen,
 formen dins seu la utopia de l’*altra*.
270 Sostret qualsevol senyal de rebuig:
 tornar-se la *mateixa altra*, la rèplica.
 Cal cremar tots els poemes d’amor?)

 (El tacte satisfà la necessitat
275 profunda d’acostar-se a l’altre ésser,
 d’escapolir-se de la solitud.
 Perquè desitja la seva tendresa,
 vol que li doni el gust de fer les festes,
 de donar-li el plaer dels afalacs
280 i amb un dit sacríleg concatenar
 els punts que la dibuixaran de nou,
 una mà pels seus contorns amb l’afany
 de fer un present i tornar-la a crear
 cada hora, cada dia, cada any.
285 Reinventar el cos per a noves carícies
 sempre diferents i sempre atrevides.

És quan l'acaroni que existeix
–un intent de mínima presència–
i va i torna del real a l'eteri,
290 perquè la repassi i li doni forma.
Al ritme i cadències dels seus dits:
serà tota calfred i esgarrifança.)
.....

295 (Les amants pretenen la fusió
en els moments de proximitat física:
cristal·lització dels jos en l'u.
Però res no les separa tant com l'acte
de fugir i perdre's en el propi orgasme,
satisfacció envers si mateixes,
300 sentida per separat, que estableix
la mesura –distància real–
entre solituds de l'existència.
Un contra l'altre es freguen els llenguatges,
els mots són mans i les lletres els seus dits.
305 Pels capcirons es traspassen desigs
i les paraules suaus s'acaronen,
l'emoció continguda es desperta
i mandreja nua i s'esbulla els cabells.

En el plaer del bes, una corrua
310 de lletres-formiga muntava d'un cos
a l'altre el lligam de les energies
i el ball dels innumerables insectes
els feia pessigolles a la gola
on hi tenien l'entrada secreta
315 dels nius que menaven als seus cervells:
no solament l'amor amb cossos, sinó
a través d'ells per arribar a l'essència.
Fins i tot quan s'acosta al cim de l'èxtasi
no allibera la pensa que flueix
320 per separat del frenesí carnal.
És llavors, més que en cap altre moment,
quan sent la duplicitat de la seva
pròpia naturalesa on s'abracen:
la viva percepció dels sentits
325 i l'evocació de l'intel·lecte.
L'acció racional del pensar
durarà poc –instants imperceptibles–
condemnada de seguida a l'exili,
a esvanir-se endins de la consciència,
330 oblidant qualsevol significat

i enfonsar-se en el gorg profund d'un riu
on l'ésser excitat, de plaer, s'ofegui.)

.....

335 (Sospirs baixen dels arbres i s'agrupen
entorn de les amants, les fulles cerclen,
emmotllen, cobreixen amb tardor els cossos.

Eugues creixen a les puntes dels peus,
cavalquen cames amunt i s'enfilen
empeses per la pruija de la sang
340 i claven les dents als sexes inquietes.

Fluxos de vida tebis, barrejats,
degotegen sobre el fullam encès
i són engolits per la terra humida.
Una salamandra de taques grogues,
345 d'entre l'humus, lleparà les restes.

El retorn és la satisfacció
que emergirà lenta i bombollejant
dedins el llim fins a la superfície
on quedarà surant la realitat:
350 trèmol mirall: engany de l'existència.)

.....

(Durant la llarga nit la vall descansa.

Arbres muntanyes rius i camps i cossos
s'alliberen de la presó de la forma
355 a l'empara del silenci i les tenebres.
Cada cosa s'amaga i refugia
en la seva pròpia naturalesa.
L'obscuritat còmplice tot ho absol
i per la identitat cessa la lluita.)
360
(Per sobre les vessants pronunciades,
els dòlmens esquitxen les valls del cràter
on, sense agusar la vista, veuríem
que al damunt d'ells s'exhibeix un objecte
365 embolicat amb paper de regal.
Tot i que són de mides i colors
diferents, estranyament, coincideixen.
Caminen endalt i corren avall,
prudents al principi, però després,
370 ensopegant fins que el dolor als genolls
esdevé agut i insuportable, tant,
que només cal esperar que es disloquin
i, assumint el risc de l'accident, caure
sense tenir cap altra alternativa

375 que rodolar pel flanc d'una tartera.
Així i ferides, algunes reprenen
l'alè i segueixen caient, però d'altres
llancen el seu cos nu contra les roques,
riuen, en qualsevol cas, sempre riuen,
380 fins i tot amb sang a la boca, riuen.
A l'entrada de cadascun dels dòlmens
cisellades sobre la pedra amb cura:
quatre paraules roges i fons d'or:
“tenir anhelar cobejar, dignifica!”
385 Són paraules sàvies i heretades,
el màxim exponent d'una cultura
mil·lenària, ufana i cofoia
de si mateixa i de la seva sort.
Mots assenyats que llefarden les vànats
390 amb el profit i rendes d'un regal
essencial per a una vida plena,
per a un lligam estable entre habitants
que integren els amplis grups socials.
Aconsella, perquè la majoria
395 així ho aprova i per tant es reflecteix
explícitament sobre el fons daurat,

premisses i supòsits que les vànats
accepten sense més ni més encara
que tímides admetin que ningú
400 els ho ha preguntat, però tant se val,
està escrit a les pedres des de sempre
i per tant la tradició s'imposa
davant qualsevol qüestió o dubte.
No estan permeses les transgressions
405 perquè, què seria de totes les vànats
si les desposseïssin dels motius?
Quin seria el sentit de la seva vida?)
.....
*t'estic cridant, no em sents, t'estic cridant.*⁶
410
(L'acte del culte es representa en públic
i és l'únic recolzament a les creences,
les quals perduraran en els anys
gràcies a la imitació i l'hàbit
415 de celebrar el misteri, obrint regals.
Ritu que no es farà per un motiu
fixat en un calendari, sinó
d'imprevist, perquè allargant la incertesa,

el desig es mantingui sempre viu.
420 Es reuneixen al voltant d'una vànat.
–Bra s'ho mira, no diu res, no fa res–
L'afortunada s'enfila al seu dolmen
i, en rebre un vistiplau, obre el regal.
Les cintes que el lliguen volen enlaire,
425 cau el paper de moda fet a miques
i descobreix una capsa magnífica
–durant llarga estona, l'odiaran–
Mira a dins, les mira i hi torna a mirar.
Les mira i somriu... i arrenca a plorar.
430 Després Bra l'agafa pel braç, manyaga,
se l'endu a banda i desapareixen.
Segur que alguna cosa se'ns escapa.)
.....
“*tenir anhelar cobejar, dignifica!*”
435
(De quatre grapes ofrenen a Bra
el seu cul petit jove gran o vell
i amb un buf relent dibuixa la línia
encorbada que el divideix en dos.
440 Només en els seus llavis resideix

el poder de regalar petons negres.
La llengua es retorça, juga amb l'esfínter,
una besada calenta i humida
amb un cert regust de metall i sal,
445 succiona i s'hi arrapa sangonera
a aquell forat que tenen en comú
tots els cossos diferents, impensables.
Llavors, un corrent elèctric recorre
l'espina fins al cap on mitiga
450 l'atordiment que provoca el *després*
de guanyar la fita perseverada.
Però, fins quan dura un pedaç d'afecte?
És potser l'*ara* d'aquest moment íntim
quan, rendida, la vànat entrevegi
455 alguna possibilitat remota
de renunciar –o no– a *esperar* sempre.
Hi ha les situacions improbables
que gairebé no es presenten, per no
dir mai, en les quals podria lluitar
460 en el seu fur intern per arribar
a decidir, segons el seu criteri.
Però podem predir amb seguretat

que no aconseguirà un tal objectiu.
Sabent que sempre espera alguna cosa,
465 que no és capaç de triar per pròpia
iniciativa i que això és la causa
d'una pila de contradiccions,
prendre aquell regal que se li ofereix
sense la necessitat de pensar,
470 és una opció fàcil que l'allunya
del més petit desori o sofriment.⁷
Obrar en consonància amb els costums
satisfà la necessitat vital
de creure i eliminar la incertesa,
475 de tenir una convicció que expliqui
la llarga espera, cada any repetida,
abans d'accedir al regal sobre el dolmen.
Desitgen si no el tenen i quan més
intensa és l'ansietat més es percep
480 la mancança i més sotmeses estan
a l'objecte-motiu del seu desig.
I no és res més que un anhel privat,
és una possessió cobejada
tan sols en l'esfera individual,

485 però com que per existir és necessari
 el reconeixement de les altres,
 ni una es podrà tancar en si mateixa,
 perquè aquest acte d'introspecció,
 aquesta impensable diferència,
490 trencaria l'harmonia del grup.
 La falta d'aptitud crítica es paga
 amb una captivitat vigilada
 estretament pel discurs doctrinari:
 s'exalta el ritu cíclic de les festes.)⁸
495
 (El principi no és altre que crear
 un ritme amb les celebracions
 –creixent i constant– i així convertir
 un regal en prescindible el més ràpid
500 possible per passar a un altre de nou.
 Qualsevol vànat està, tard o d'hora,
 enganxada a l'ús o manera en voga.
 Però només serà una pausa breu,
 tant curta que no li quedarà temps
505 per pensar que és dins d'un parany sens fi.
 Bra sent tedi d'aquest *constantment nou*,

fàstic de descobrir, sota la falsa
 diferència dels regals flamants,
 la perenne semblança de tots ells:
 510 tan sols els mateixos presents de sempre
 maquillats amb aspecte de *novetat*.)⁹

 “*tenir anhelar cobejar, dignifica!*”

 515 (No els escau buscar un sentit a la vida.
 Sense aquest, es llencen a la recerca
 de tota mena de substituïts fora
 d’elles mateixes per més que, en el fons,
 sàpiguen que aquests mai perduraran:
 520 models que la moda agressiva imposa.
 Per compensar la manca de permanència,
 es consumeixen anant a l’encalç
 de nous regals perquè mantinguin viu
 l’afany, tant de temps com sigui possible.
 525 Se senten perdudes i fan servir
 el sexe com a una zona on confien
 que podran retrobar-se a si mateixes.¹⁰
 Esmercen tota la seva energia

amb la finalitat d'aconseguir
530 de nou el regal i no discuteixen
les premisses de tal activitat,
no es pregunten realment si saben
quins són el seus veritables desitjos.
No s'aturen a raonar si els fins
535 que persegueixen representen alguna
cosa que elles, elles mateixes, desitgen.
La vànat viu amb la il·lusió
de controlar perfectament què vol,
quan en realitat anhela tan sols
540 el que se suposa què cal desitjar.
Però aquesta il·lusió, aquest miratge,
les ajuda a romandre inconscients
de les seves pors i inseguretats.)¹¹
.....

545 (Consumit el suspens, què ve després?
En el moment que una vànat s'adona
què espera trobar dins el seu regal,
es perd l'encant de la seducció
i l'única manera de salvar-lo
550 se sosté en l'enfortiment de la intriga.

Els atrau el misteri de les capses
al qual dediquen cultes innocents,
ritual que és la clau per captivar-les.
Amb cada nou regal, i mentre esperen
555 veure el seu contingut, queda en suspens
el poder de la seva voluntat:
esclaves d'una possible fortuna.
Aquest és un costum que està arrelat
en el seu cap i en les tradicions,
560 profundament, i és la font del delit:
ser menades per alguna cosa encara
que no sàpiguen quina, però sobre
tot, sense l'obligació d'entendre-la.
S'emocionen deixant-se portar
565 per la promesa que les empeny a córrer
envers el que és evident, perquè el tenen
allí mateix: un regal que els espera.
Però la finalitat és formar part
del grup. Si es comporta com les altres,
570 si no té sentiments o pensaments
que la facin diferent, si s'adapta
als costums, les idees... està salvada

de viure la terrible experiència
 de la solitud, l'influx de la por
 575 d'esdevenir diferent, a la fonda
 necessitat de no estar separada.)

 “*tenir anhelar cobejar, dignifica!*”

 580 (I què guanya Bra amb la seva actitud?,
 Per què preocupar-les amb pensaments
 innecessaris? Per què més neguit?
Voler tenir és un dret fonamental
 i si alguna els ho impedeix o ensarrona,
 585 lleva *desitjar* dels seus privilegis,
 o sigui: no deixar-les somiar.
 Manipula arterosa qui els en priva.
 Esperen el millor regal de tots,
 l'excusa palpable i material,
 590 plausible, davant les necessitats
 que no entenen: succedani d'amor
 inabastable que perseguiran
 tothora al llarg de la seva existència.
 ¿És potser quan hauran vençut aquesta

600 manca, aquesta restricció,
mai més apareixeran els regals?)
.....

(Si es pot despertar la part reprimida
i provocar que una *intenció* sembli
605 que emergeix des del fons d'ella mateixa,
la vanitat durà a terme una *acció*
convençuda que ha estat *idea seva*.)
.....

Nosaltres som sinceres amb tu, no?
610 *Ni bones ni dolentes. Cap mentida.*
És una manera de ser... magnànima?
–però que maques, que maques que som!–
N'hi ha, però, que tenen una actitud
egoista –sabem a qui ens referim–
615 *que només persegueixen vanitat.*
Embolica els pensaments, intimida,
metzineria enverina les idees.
Amb un comportament com aquest, l'única
cosa que aconseguix és patiment.
620 *Digue'ns-ho tu mateixa, algun cop*
les has vist infelices? Oi que no?

*Deixaries que es trenqués l'equilibri?
Que no sou lliures de fer el que voleu?
¿Veus, notes, sents que la seva presència
625 –subversiva incitadora perversa! –
és un intent palpable d'escampar
la confusió per la vall dels dòlmens?
La diversitat és un mal parany
–t'ho diem nosaltres– perquè al final
630 crea dissensions i acabaríeu
enfrontant-vos les unes amb les altres.
Ho voldries tu, això? Ho voldries, Om?
Vols i dols i no saps què pot fer un ésser
–tan-petit-i-insignificant– com tu.
635 No t'ho pots ni arribar a imaginar.
Durant els moments més íntims, ja saps,
moments abans no arribi al seu orgasme,
mussita-li a través de la gelosia
que hi ha a les avantales de la ment,
640 la dita que tan bé sabeu les vànats:
“tenir anhelar cobejar, dignifica!”
Veus, res més fàcil que això, no?
Què es fa amb les feristeles perilloses?*

.....
645 (Durant la llarga nit la vall descansa.
Arbres muntanyes rius i camps i cossos
s'alliberen de la presó de la forma
a l'emparedat del silenci i les tenebres.
Cada cosa s'amaga i refugia
650 en la seva pròpia naturalesa.
L'obscuritat còmplice tot ho absol
i per la identitat cessa la lluita.)
.....
.....

655 «Crepuscle del matí, m'agrada el fred
quan em renta la cara de malsons
i s'escola entre els dits i les aixelles,
revivificant m'acaronant el sexe
i em besa els llavis de les meves nits
660 —ara i adés records de sempre ardents—
que regalo a l'aire, perquè els escampi.
Mil ales de papallona bateguen
per sobre la meua pell i em concentro
en cadascuna d'elles, tan suaus
665 com el petó humit d'una bombolla.
Fem-nos el que desitgem que mitigui

les remors dels cossos, lleugerament,
sense voler prendre res de seguida
per desitjar menys i fruit-hi molt més:
que la tendresa esdevingui infinita.»

670

.....
.....

(Aixecada la cabellera negra
i després de mossegar-li el clatell,
675 una esgarrifança recorrerà
l'esquena fins a la punta dels peus.
També les carícies del llenguatge
a cau d'orella, començar a sentir
el silenci previ a les fantasies,
680 la respiració lenta, la justa,
per mussitar les primeres paraules
que entreteixiran històries vagues.
Tremola quan intueix que s'acosta
i va i li recull els flocs dels cabells,
685 tendrament, que li cobreixen les temples.
Però abans de penetrar-la amb els mots,
resseguirà amb la llengua els seus racons
i li mossegarà fluixet els lòbuls.

Una tremolor recorrerà el cos
690 quan endins comencin a entrar les veus.
A poc a poc, els sons furtius posseeixen
les vànats i s'emporten el present
on les identitats es desbaraten.
695 Amb el cap enfonsat entre les cuixes,
després de llepar els racons de la vulva,
submergida entre els seus llavis inflats,
xucla la rodanxa d'una llimona
perquè la llengua aspra com la d'un gat,
700 produeixi més plaer en la pell rosada.
Busca delerosa el seu fre i aixeca
el caputxó que deixa al descobert
el clítoris: comença un ball de luxe,
exigent, on les pressions suaus
705 i el moviment i el ritme determinen
la seva respiració: sospirs
precis i paraules mig dites que indiquen
la intensitat del plaer i vers on cal
dirigir cada nova maniobra.
710 Invisibles, sinuosos camins,
camins sobre la pell reptats per mans

d'anguila que exciten l'imaginari
perquè endarrereixi qualsevol tacte:
membre que s'enlaira de pur desig.
Rere l'alè cald arriben els llavis
715 amb petons per a l'escrot –exclusius–
saliva de llimac des de la base
fins al fre: pruija de pler, extrema.
Tan bon punt sent com batega, no pot,
no vol reprimir-se i se'l fica endins
720 la boca mentre xucla i l'adapta.
Captiu entre les galtes i la llengua,
el plaer s'infla com el gland: frontera.
Li besa les natges, les acarona,
les pessiga suaument amb les dents:
725 l'excitació es deslliga imparabile.
Veu amb desig com les seves mans obren
a poc a poc els glutis i refreguen
amb els dits índex i del cor la pell
marcant l'anell amb cura i sense preses,
730 tot dibuixant el croquis d'un antull.
S'esmerça en el fregament i resulta
tan irresistible que no evita

agafar-se el membre i palpar-lo dur
i sencer i notar que el gland s'humiteja.
735 En percebre que l'amiga de jocs
accepta gustosa les atencions,
la seva verga respon als sospirs
de la complaença i ella també s'excita
veient que li provoca ereccions.
740 Escup saliva sobre el cau que s'obre,
inicia un massatge de manera
rotativa que relaxa el llindar
i delicadament comença a entrar.
A poc a poc segueix incorporant
745 altres dits per aconseguir el diàmetre
del seu membre i, arribats a aquest punt,
esperarà uns instants fins que adverteixi
com els músculs de l'esfínter es destensen.
Poc després, començarà a moure els dits
750 tot fent cercles –ara dins, ara fora–
en un intent de vèncer resistències.
Posant a prova amb delicadesa
els límits de la sensibilitat,
neix el poder d'acréixer la lluita

755 amorosa amb unghes i mossegades
 flagel·lant amb les mans les natges roges
 embogides pel ritme vers l'entrega
 en un paroxisme total i mòrbid
 acuitat per les sensacions:
760 una barreja de petits dolors
 dels sentits estesos sobre la pell:
 dignes, suportades transgressions.
 Caiguda sobre l'esquena suada,
 penetrar i ser penetrada masturbant-se
765 els clítoris, entre i alhora i juntes.

 «Poc abans que l'orgasme arribi al clímax,
 panteixant de manera violenta,
 m'abandono a les aigües subterrànies
770 esfilagarsada entre les esplugues
 més fondes i ignorades de la ment
 on, fit a fit, èxtasi i mort s'esguarden. »

775 (Neix de ben endins creix i es deslliga
 una força que esdevindrà terrible,
 enverinarà l'ésser fins al punt

que semblarà un possés, serà un possés,
convertit en un monstre furibund.
Però abans de matar existeix un fràgil
780 moment en el qual encara és possible
fer-se enrere i evitar el precipici:
creuats els límits ja no hi ha retorn.
En els instants després del darrer orgasme,
quan la respiració se suspèn,
785 amb els ulls deixats en blanc, estantissos,
ja no poden mirar-la fixament
—no traïssin la seva covardia—
l'assalta l'impuls de destrucció:
li secciona la gola d'un tall net
790 i profund i la deixa sense parla.
Tot fent un darrer esforç per retornar
del seu èxtasi, Bra vol respirar,
però un glop rogenic l'inunda els pulmons:
cauen parpelles, s'ofeguen mirades,
800 llàgrimes de sang, reguerons de sang,
i ella treu dedins Bra la seva verga
encara inflada i rebutja aquell cos
brut i fastigós i se'n va corrents

i l'abandona enmig de la fageda.
805 Per moments, i abans de morir, insisteix
en l'intent d'atènyer el seu cant d'amor.
Però ja no pot, ja no podrà mai més
fregar les seves cames d'insecte.
Els colors del desig desapareixen.
810 Del cos ert de Bra brolla lentament
un silenci que s'estendrà pel bosc,
mentre enrogida la vida s'escoli
i es confongui enmig de la fullaraca.
Rebregada la pell, el seu cos negre
815 serà un clap de trompetes de la mort.
Quan destrosses un cos arriba un punt
que desapareix l'ésser i esdevé
pastitx informe de munts sangonosos.
...i per la identitat cessa la lluita.)
820
.....
*Què has fet, estúpida! No vam dir res
d'assassinar-la. Cal que marxis lluny,
que les vànats no descobreixin l'ésser
825 despietat en que t'has convertit.*

*Pensaves què...? Que vas entendre, què...?
Tens la barra d'insinuar que nos...
No, si encara la culpa serà nostra!
Calla no-res! Calla, escòria! Vés-te'n!*

830

.....
(S'ha vist alguna forçada a esperar
massa temps per aconseguir-ne un?)

835

Ho tenen tot. Tenen l'alleujament
immediat del desig quan corseca
ja que sobre els dòlmens apareixen
els regals, sempre nous i variats.

840

La novetat és molt més excitant
i quan les coses es desgasten cal
reemplaçar-les –veritat absoluta!
I Bra? Per a la continuïtat
del joc, mai no hem cregut necessària
la figura d'una vànat com ella.

845

És sarcasme i una presa de pèl!
Així doncs, malgrat nos, en naixerà una altra
i haurem de començar de nou la *feina*.)

.....
(Sobre el pendent poblat de dòlmens

regnava una gran expectació,
un clima d'alegria i optimisme
850 engendrats per la fascinant proesa,
la força de donar a llum: una vànat.
Cap per avall, brut de sang, afuats
els xiscles d'un nadó acabat de néixer,
el silenci nu de la vall s'esquinça.
855 Gemega i plora tant i amb tanta ràbia
que, qui gosaria aturar aquest plany?
Qui arrabassar-li el seu trosset de vida?
Durant la llarga nit la vall descansa.
Arbres muntanyes rius i camps i cossos
860 s'alliberen de la presó de la forma
a l'empara del silenci i les tenebres.
Cada cosa s'amaga i refugia
en la seva pròpia naturalesa.
L'obscuritat còmplice tot ho absol
865 i per la identitat cessa la lluita.)
.....
.....

«¿He estat mirant, he estat esperant dins
les ombres del meu temps, he estat buscant

870 i he viscut per aquell moment, la vida? ¹²
On la recompensa a tantes promeses?
La perspectiva de ser abandonada
a mi mateixa em provoca el pitjor
dels desoris, l'amenaça més terrible.»

875

(Entens i el teu crit profund, esgarrifa.
No ha servit per a res la seva mort.
L'hauràs de matar de nou, ho faràs?
Actitud amb destrucció xopada,
880 assassinar sens final, condemnada
a matar-la una i una altra vegada
sense assaciar el teu instint de mort,
mentre òlibes negres et voltaran
proferint xiscles terribles, eterns.)¹³

885

(En un bosc d'esbarzers de tiges llargues,
entortolligades i amb agullons
esmolats que barren tot camí creïble,
Om s'hi endinsa perquè no té cap més
890 lloc on raure, ni tan sols en la mort.
La imatge d'ella a la qual s'adheria,

de la qual vivia, ja no existeix:
el seu cant burxa i esquinça la ment.)

.....

895

(Esgarrapades fondes a la pell
tatuades amb sang i amb dolor.
T'alimentes només de mores seques,
fruits aspres per aquest teu desesper
i perds l'esma al fons d'un mar immens
on se senten els crits que profereixes.

900

Les mans roges i descarnades perforen
túnels a l'atzar... Cap a on fuges, Om?)

.....

.....
i, per cert, què hi havia dins les capses?
.....

¹ “Qui en el regnat de la vida no gaudeixi d’ella / ni la frueixi / és una ànima miserable.” Aquesta és una versió extreta del programa de l’*Orquesta Sinfónica de Tenerife* (2005), però Joan Petit en fa una de ben diferent al llibre de *Poesia dels Quaderns Crema* (1968): “Que n’és de dissortat / qui no viu / ni s’esborgeix / quan ve el bon temps.”

² Jacana, ocell on els rols sexuals estan completament al “revés”. Els mascles defensen els petits territoris de la invasió d’altres mascles i les femelles defensen espais més grans que aquells i els defensen d’altres femelles. El resultat és la poliàndria. Amb un harem com aquest, les femelles tenen la capacitat de pondre molts ous per proveir diversos nius. D’aquesta manera, segons la teoria d’incompatibilitat genètica de Janne Zeh, la poliàndria permet a les femelles de diferents espècies, aprofitar els mecanismes postcopulatoris per reduir el risc d’incompatibilitat genètica. O sigui, la femella *escull* el semen que més li convé.

³ Les bandes d’aquests simis estan organitzades per femelles. L’organització grupal d’aquesta espècie fa que la violència entre els individus sigui bastant baixa, essent les femelles les mediadores de les relacions. Quan es produeix un conat de violència entre els mascles, les femelles bonobo solen «pacificar-les» mantenint contactes sexuals. Les relacions sexuals juguen un paper central en la societat dels bonobo, ja que són utilitzades no solament per a resoldre conflictes sinó també com salutació, moneda de canvi per a aconseguir menjar o favors o com simple entreteniment. Els bonobos són els únics primats no humans que han estat observats practicant tot tipus d’activitats sexuals: petons amb llengua, relacions vaginals cara a cara, sexe oral, freds de genitals entre femelles i entre mascles, masturbació i tocaments.

⁴ Versos inspirats en *A Hight Wind in Jamaica* – R. Hughes.

⁵ Versos inspirats en *Teoria del cos enamorat* – Onfray, M.

⁶ Vers sobre la cançó *I’m calling you* de la pel·lícula *Bagdad Cafè*.

⁷ Versos inspirats en *Principis de saviesa i follia* – Clément Rosset.

⁸ Vegeu, també, a *La insaciabilitat* de Witkiewicz, sobre la *píndola de Murti-Bing*.

⁹ Versos inspirats en el *Llibre del desassossec* de Pessoa i *Teenage Wildlife* de David Bowie; referències trobades a *Filosofia del tedio* de Lars Svendsen.

¹⁰ Ref. a *Filosofia del tedio* – Lars Svendsen.

¹¹ Ref. *La por a la llibertat* – Erich Fromm

¹² Versos inspirats en la cançó *In the shadows* de l'àlbum *Dead Letters* del grup de música The Rasmus.

¹³ Ifimedeia s'havia enamorat de Posidó i tenia el costum de passejar a la vora del mar agafant onades amb la mà tot abocant-les sobre el seus pits. Finalment, el seduï i li va donar dos fills bessons (els Alòades) que eren gegants (Oto i Efialtes) forts i agressius. Segons una versió, durant l'assalt al mont Olímp, van segrestar Ares i el van tancar dins una gerra de bronze lligat amb cadenes. Només va ser alliberat quan Àrtemis s'oferi a anar al llit amb Oto, la qual cosa provocà l'enveja del seu germà. Àrtemis es transformà en cérvol i fugí saltant entre ells. Els Alòades, en la seva precipitació per no deixar-la escapar, es mataren mútuament. Castigats als Inferns, van ser lligats amb serps a una columna on una òliba els turmentava xisclant sense parar. En grec *Efialtes* (εφιάλτης) significa 'malson'.